

om Boet maaske vanskeligt kan taale det. Der fremkommer derved det lidet tiltalende Forhold, at hvis der, for at nævne et konkret Eksempel, kun er efterladt Døtre, og der er saa meget i Boet, at de kunne faa nogle faa Hundrede Kroner at leve af, og de efterhaanden faa Renterne udbetalte, fordi de ikke kunne leve uden dem, saa ville de for det første komme til at betale Indkomstskat af den Indtægt, Renten udgør Aar for Aar, hvilket i og for sig er rimeligt, men dernæst skulle de ogsaa betale Arveafgift af de samme forlængst forbrugte Renter. Det er en byrdefuld og uheldig Bestemmelse, som det skulde være mig kært, om man noget kunde raade Bod paa.

§ 18, der i det væsentlige er skreven ud efter en Paragraf i Formue- og Indkomstskatloven, handler om Beregningen af forskellige Værdier, naar Erhververen ikke faar Arven udlagt i Penge, men i Genstande eller Rettigheder. Her har man ligefrem afskrevet, hvad der staar i Loven om Formue- og Indkomstskat, men det er ingenlunde heldigt at anvende dennes Regler paa det Forhold, her er Tale om. Navnlig gælder dette om første Stykke, hvori der staar, at faste Ejendomme skulle ansættes til den Værdi, hvortil de i Henhold til Loven om Ejendomsskyld ere vurderede. Det er en meget uheldig Bestemmelse, og man har vistnok ved at skrive den af ikke husket rigtig paa adskillige Forhold i Arvelovgivning, som dog spille en væsentlig Rolle. Jeg skal først bemærke, at denne Bestemmelse i visse Tilfælde slet ikke vil være til at anvende. Dersom f. Eks. en Ejendom er udstykket siden sidste Vurdering, og en ny Ejendomsskyldvurdering ikke er bleven foretaget, vil Følgen blive, at der skal svares Skat efter en Vurdering, som angik en helt anden Ejendom. Det kan jo ikke lade sig gøre, Regelen er ganske umulig i det Tilfælde. Men dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, hvad der er noksom bekendt, at der bestaar en Ret for Selvejrbønder til at gøre Testamente, saaledes at de selv fastsætte, til hvilken Værdi Ejendommen skal overtages af Arvingerne. Det er ifølge Forordningen af 13. Maj 1769 § 5, hvori der staar, at en Selvejrbonde kan fastsætte, hvorledes der efter hans Død skal forholdes med hans Gaard, hvem af hans Børn eller andre Arvinger, der skulle have Ejendommen, og hvad Sum Arvingen skal tage samme for. Denne Bestemmelse er udvidet ved Forordningen af 22. November 1837, hvor det i § 2 hedder,

at en Selvejrbonde kan ved Testamente bestemme, at den længstlevende Ægtefælle kan „beholde Gaarden med Tilbehør imod et Vederlag, der svarer til den Værdi, hvorfor Gaarden i sin Tid skal overlades til et af Børnene“. Der staar saa videre i Forordningen af 1837 § 11, at „ligesom Testamentet i det hele bør tages til Følge ved Skiftets Afslutning, saaledes kan Gaarden med Tilbehør ikke med Hensyn til Skiftegebyrerne og de dermed forbundne Udgifter beregnes til en større Værdi, end den, hvortil samme i Testamentet er ansat.“ Denne Bestemmelse maa man jo ganske have overset, da man lavede denne Lov, thi det strider jo bestemt mod den, naar man efter Loven vil kræve Afgift af ganske andre Værdier end dem, som de paagældende Gaarde ere ansatte til. De nys nævnte Bestemmelser ere gentagne i Arveloven af 1845 § 26, og det samme, som gælder ifølge dem, gælder ogsaa om Sædegaardsejeres Testationsret efter Arvelovens § 27, hvorefter en Sædegaardsejer kan tillægge den Arving, han vil, Sædegaarden, og desuden disponere over sit halve Bo til Fordel for den af sine Livsarvinger, han tillægger Gaarden. Denne Forskrift er heller ikke forenelig med Bestemmelsen her, hvorefter den Sum, hvortil Ejendommen er ansat til Ejendomsskyld, skal være afgørende for Afgiftens Størrelse.

Jeg skal dernæst i Forbigaaende nævne, at ifølge § 18, Punkt 5, skulle Arveafgifter ansættes til det 25-dobbelte af den aarlige Ydelses Nettoværdi. Det stemmer ogsaa med Indkomst- og Formueskatteloven, men dennes Regel er heller ikke i dette Tilfælde rimelig allerede af den Grund, at det kan hænde og virkelig ogsaa hænder, at man i selve Dokumentet angaaende Arvefæsteafgiften har bestemt en anden Afløsningssum, f. Eks. at den kan afløses med 18 Gange eller 20 Gange det aarlige Beløb, men i saa Fald kan man dog umulig sige, at Fordringen har en Værdi af det 25-dobbelte. I § 21 findes en Bestemmelse om, hvorledes Afgiften skal beregnes i visse Tilfælde. Der staar, at „den, hvem en Brugs- eller Indtægtsnydelse af visse Ejendele eller en vis Kapital er tillagt, kan kræve, at Afgiften udredes af de Midler, hvorpaa Brugs- eller Indtægtsnydelsen hviler, eller at det til Afgiftens Udredelse fornødne Beløb tilvejebringes ved Laan mod Pant i disse Midler“. Det kan jo være meget godt, men hvem skal gøre det? Hvem skal skaffe det Laan? Man „kan kræve“, at Beløbet skal tilvejebringes ved Laan. Saa maa der alt-